

metoder med henblik på at sikre den rigtige og den bedste hjælp til barnet.

Det helt afgørende er, at man i hver enkelt situation konkret tager stilling til, hvad det er for en hjælp og støtte, barnet har brug for.

Mette Frederiksen (S):

Jeg vil tillade mig i al ydmyghed at mene, at ministeren så ikke forstår serviceloven godt nok. For det er klart, at hvis vi på det sociale område tillader, at en kommune kan sige, at der i indværende kalenderår skal anbringes 67 børn, 57 børn eller 97 børn – det er sådan set ligegyldigt – og ikke flere, og at det er underordnet, om f.eks. børnetallet er stigende i den pågældende kommune, så må ministeren jo erkende, at der ligger en ramme for den indsats, der skal foretages af den enkelte sagsbehandler.

Jeg gør opmærksom på, at den pågældende kommunalpolitiker ordret i den samme artikel siger: For det er ikke af det gode at anbringe børn.

Kl. 13.10

Er ministeren virkelig enig med den pågældende kommunalpolitiker i, at det ikke er af det gode at anbringe børn?

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Nej, det er jeg ikke enig i. Der er desværre situationer, hvor det er nødvendigt at anbringe børn og unge uden for hjemmet, og det vil der fortsat være.

Det afgørende for mig er, at man laver en ordentlig sagsbehandling, så man er sikker på, at man finder den bedste løsning for barnet fra starten af. Det er jo derfor, vi har skærpet kravene til kommunernes indsats på området. Det er derfor, vi har været rundt omkring alle de problemer, der har været på området, alle de fejl og mangler, og strammet op med hensyn til at sikre en bedre sagsbehandling.

Det er ikke til at komme uden om, at der er børn og unge, der har behov for at blive anbragt uden for hjemmet, men der er så andre situationer, hvor andre indsatser måske er den bedste løsning for barnet. Det afgørende er, at man hver gang foretager en konkret vurdering af, hvad der vil være bedst for det pågældende barn.

Men det betyder så ikke, at der er noget galt i, at en kommune laver en ramme og har en forventning om, at det vil gå sådan, så længe kommunen er parat til at justere på de tal, man har sat op, alt efter hvad behovet måtte vise sig at være.

Mette Frederiksen (S):

Nu kan man vel knap nok kalde det en ramme, når man i en kommunalbestyrelse skriver direkte, at der kun skal anbringes 67 børn. Jeg kunne forstå det, hvis man havde en formålsbeskrivelse om, hvad man ville på anbringelsesområdet. Det skal kommunerne jo ifølge den lovpligtige børnepolitik også have. Man kan jo ikke kalde det en ramme så præcist og så konkret sige, at der skal anbringes 67 børn og ikke flere.

Er ministeren ikke alarmeret over, at det sker på samme tidspunkt, som der kommer en politisk udtalelse – som jeg så kan forstå at ministeren, og det vil jeg gerne understrege, heldigvis er imod – om, at det ikke er af det gode at anbringe børn? Synes ministeren ikke, det er alarmerende, at det er i den samme kommune, hvor man tilsyneladende har en politisk holdning til, at det ikke er godt at anbringe børn uden for hjemmet, at man også har en meget præcis beskrivelse af, at det er 67 børn og ikke flere?

Lugter det ikke langt væk af, at vi har at gøre med en kommune, der ikke ønsker at anbringe flere børn og derfor giver en meget præcis beskrivelse af, hvor mange børn der må anbringes, og hvor mange der i så fald ikke må?

Eva Kjer Hansen (V):

Jeg må gentage, at så firkantet er den reelle verden jo ikke. Man kan udmærket opsætte nogle måltal. Det afgørende er, at man er parat til at justere på de tal, når der viser sig at være et ændret behov.

Med hensyn til udviklingen i kommuner, og hvordan det går med indsatsen for børn og unge, er det jo netop sådan, at vi nu har sørget for meget mere nøje at kunne følge, hvad der rent faktisk sker, og hvad praksis er i kommunerne. Der er jeg jo glad for, at der er en bred kreds af partier, der står bag anbringelsesreformen, hvor vi jo bl.a. nu også får en væsentlig bedre statistik for, hvordan det går med anbringelserne. Vi har styrket Ankestyrelsens mulighed for at følge op på kommunernes praksis gennem det at lave praksisundersøgelser eller gennem det at optage sager af egen drift. Det er jo netop for nøje at kunne følge med i udviklingen på området og også kunne hive fat i de kommuner, der eventuelt måtte svigte deres indsats.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Så er det fru Mette Frederiksen i sidste omgang.